

Vier het feest van God

Preek over Psalm 30:12,13

Te lezen: Psalm 30
Utrecht-Noord, 30 april 1989

Meneer en Mevrouw Jansen zijn in september vijftientig jaar getrouwd. Enkele familieleden en goede vrienden hebben de trouwdag van de Jansens op hun verjaardagskalender genoteerd en beginnen in de loop van mei voorzichtig te informeren: 'Zeg, moeten we in september nog een dag vrijhouden? ...jullie zijn dan toch?' Het gebeurt nogal eens dat het zilveren bruidspaar reageert met: 'O nee hoor, we doen er niets aan! We gaan dan met de kinderen een weekend weg. Maar verder houden we het stil'. Dat is een bepaalde trend in onze maatschappij. Je beleeft iets wat mooi en goed is. Maar je viert het niet. Vroeger – en zeker als je in een dorp woonde – was er geen ontkomen aan. Als je vijftientig jaar getrouwd was moest je groots uitpakken. En het hele dorp kwam langs om feest te vieren. Tegenwoordig kun je ervoor kiezen 'om er verder niets aan te doen'.

Uit de bijbel kun je leren dat er feest gevierd moet worden. U vindt dat een vreselijk oppervlakkige opmerking? Komt dat misschien omdat u niet weet hoe diepzinnig een feest is? Hoezeer in een feest de puntjes op de i worden gezet? Hoezeer een feest het hart raakt van de goede dingen die je in het leven ten deel vallen?

In alle ernst: de bijbel is ook een handleiding voor het vieren van een feest. Ja allereerst! In het vieren van een feest gaat het ten diepste om wie God is. We begonnen deze dienst met het zingen van: 'Vreugde, vreugde, louter vreugde is bij u van eeuwigheid'. God is vreugde. Als God in de buurt is, kun je goede dingen in het leven niet stilhouden. Dan moet je feest vieren. De hemel is vooral een feestendal. Zo heeft God ook de aarde bedacht. God heeft het leven geschapen om een feest te zijn. Het Johannesevangelie spreekt hier boekdelen. In het eerste hoofdstuk lezen we over Jezus Christus:

'In den beginne was het woord. En het woord was bij God en het woord was God.

.... en alle dingen zijn door het woord geworden.....

.... en het woord is vleesgeworden en heeft onder ons gewoond'.

Wat is het eerste dat het vleesgeworden woord, waardoor alle dingen zijn geworden, gaat doen? In Johannes 2 lezen we dat Jezus als eerste daad in zijn openbare optreden een bruiloft bezoekt. En als het feest dreigt te stranden omdat de wijn opraaft, zorgt Jezus ervoor dat het feest toch verder gevierd kon worden. Het vleesgeworden scheppingswoord zorgt ervoor dat het feest doorgang kan vinden. Dat is niet toevallig. Zó heeft God de wereld geschapen. Zó heeft hij u en mij geschapen om het leven als een feest te kunnen vieren.

In een feest gaat het ten diepste om wie God is. Als God laat zien wie hij is, als God zijn visitekaartje afgeeft, moet een feest gevierd worden. Er moet feest gevierd worden. Al het andere is onder de maat van God en van zijn daden.

Op de bijbelstudie van woensdagavond a.s. gaat het over Nehemia 12. In dat hoofdstuk wordt verteld wat Israël deed, toen de uit Babel teruggekeerde ballingen eindelijk de stadsmuren rond Jeruzalem hersteld hadden. Ze gingen feest vieren. Een feest ter ere van God. Alle Levieten worden naar Jeruzalem opgetrommeld. En ze moesten hun cimbalen, harpen en citers meenemen. Er worden twee zangkoren gevormd. En die moeten al zingend boven over de herstelde stadsmuur trekken. Eén kon linksom. Het andere rechtsom. 'Waarom al deze drukte?' vraag je als modern mens die ervoor kiest 'om er niets aan te doen'.

Waarom al die drukte?

We lezen: 'Men verheugde zich, wat God had hun verheugd met grote vreugde.... zodat de vreugde van Jeruzalem van verre gehoord werd'.

We lazen vanmorgen Psalm 30, ook hier gaat het om het vieren van een feest. Om een feest waarin de puntjes op de i van het geloof worden gezet, om een feest waarin God recht wordt gedaan als de God die vreugde is en vreugde schept.

We lazen in Psalm 30:12:

'Mijn rouwklacht hebt gij veranderd in een reidans,
Mijn rouwkleed hebt gij losgemaakt,
Met vreugde mij omgord'.

In deze psalm vertelt de dichter hoe God hem genezen heeft van een ernstige ziekte. Hij was doodziek. Hij stond al met één been in het graf. Maar God bracht een keer in zijn situatie. We lezen in vers 4:

'Here, gij deedt mij opkomen uit het dodenrijk,
Gij hebt mij leven gegeven'.

Psalm 30 is in eerste instantie een persoonlijk geloofsgetuigenis.

Maar deze psalm is méér dan het lied van een enkeling. In het opschrift boven deze psalm staat dat het 'een lied voor de tempelwijding' is. Letterlijk vertaald staat er dat het een lied is voor het chanoekafeest. In 165 voor Christus werd de tempel te Jeruzalem opnieuw ingewijd. Jeruzalem was in de macht gekomen van de heidense koning Antiochus Epiphanes. Als teken van zijn macht had hij een dolk geplaatst in het hart van Israël. Hij plaatste een beeld van de Griekse god Zeus in de tempel te Jeruzalem. Het volk kwam in opstand. In de Maccabeeënstrijd ontworstelden de Israëlieten zich aan de macht van de heidense overheerser. Als kroon op de bevrijding werd de tempel te Jeruzalem opnieuw gewijd aan de dienst van de levende God. Toen dit feest gevierd werd, werd psalm 30 gezongen. Toen het beeld van Zeus in de tempel werd geplaatst, was Israël – net als de dichter van psalm 30 – doodziek. Het uitverkoren volk stond met één been in het graf. Het heilsplan dat God via Israël met de wereld heeft, leek een doodlopende weg. Maar God redde zijn volk en daarmee de toekomst van alle volkeren der aarde. God die zijn eigen naam had gegeven aan Abraham en diens nageslacht:

'Mijn volk zijn jullie,
Ik zal jullie zegenen en met jullie zullen alle volkeren der aarde
Gezegend worden'.

God die zijn eigen eer, zijn eigen zaak, aan dit volk verbonden heeft, greep in in de geschiedenis van het ten dode opgeschreven Israël. De levende God gaf zijn visitekaartje af aan het sterfbed van het uitverkoren volk. En toen was er geen houden aan. Het feest van het leven, het feest van de uitverkiezing moest gevierd worden:

‘Mijn rouwklacht hebt gij veranderd in een reidans,
Mijn rouwkleed hebt gij losgemaakt, met vreugde mij omgord’.

Waarom zijn de kerken in onze westerse cultuur op hun retour? Waarom zien zoveel jonge mensen die in een gelovig en kerkelijk meelevend gezin opgroeien het tenslotte niet meer zitten met God en met de kerk? Komt dat omdat er niet meer ernstig gepreekt wordt voor schuld, zonde en eeuwig oordeel? Komt dat omdat christenen de nood in deze wereld niet ernstig nemen? Omdat ze het milieuprobleem niet serieus nemen? Omdat wie als gelovigen het onrecht in de wereld niet ernstig nemen? Er zal best het een en ander van waar wezen....

Maar toch... Ik geloof niet dat het ten diepste een gebrek aan onze ernst is, dat jonge mensen God en de christelijke gemeente vaarwel zeggen, dat kerken leeglopen en verkocht worden, dat mensen hun heil zoeken in oosterse mystiek en religiositeit. We zijn best ernstig genoeg. Zeker over deze dingen zijn we heel ernstig. Rapporten, conferenties. Christenen hebben, zeker in het westen, bijna altijd een patent op ernst gehad. We zijn doodernstig.... We sterven er letterlijk aan

Misschien dat we één ding nooit ernstig hebben genomen: het feest! God is louter vreugde. Hij heeft de wereld geschapen als feestzaal. Hij heeft u en mij geschapen om het leven als een feest te vieren. Als je als gelovigen, als christelijke gemeente, één ding ernstig moet nemen, dan is dat het feest!

In het feest klopt het hart van God de schepper,
klopt het hart van de God van Israël,
klopt het hart van de Vader van Jezus Christus.

Hoe vaak heeft ons geloof het karakter van een feest?

Thuis, waar we een christelijk gezin willen zijn?

Hier, in de kapel?

Een feest neemt je mee. Waar het geloof als een feest gevierd wordt, gaan anderen meevieren. Laten we onze evangelisatiecommissies omdopen tot feestcommissies!

Hoe komt het tot een feest? Niet door een commissie in de gemeente een andere naam te geven? Dat was niet serieus bedoeld? Hoe komt het tot een feest? Door mensen uit te nodigen als je wat te vieren hebt. Door mensen het goede dat je van God ontvangt mee te laten vieren. Om een paar tips te geven: - zo gaat dat bij feesten nietwaar, je krijgt tips - Was het in uw gezin een feest toen u na lange tijd ziek te zijn geweest weer beter was geworden? Tintelde daar vreugde om God en dankbaarheid tegenover God in? Hebt u met elkaar gezonden? En iets lekkers gegeten ter ere van God?

Wanneer God u gezegend heeft ‘houd het dan niet stil’, zoals de Jansen die op hun zilveren bruiloft alleen maar een weekend weggingen. Dank God in de gemeente, tijdens de lofprijzing op zondagochtend. Wees niet bang dat u niet uit uw woorden zult komen. Hoe simpeler u het zegt hoe dieper het anderen raakt. En des te makkelijker ze met u blij kunnen zijn.

Elk feest begint met de uitnodiging.

Amen.